

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Davidem Kryskou ve věci

žalobce: **G. S.**, narozen X
státní příslušník Ruské federace
bytem Pobytové středisko Bělá-Jezová, Jezová 1501, Bělá pod Bezdězem

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Holešovice, Praha 7

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 17. 6. 2025, č. j. OAM-296/ZA-ZA11-P11-2025,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), jelikož opakovanou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany posoudil jako nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Obsah napadeného rozhodnutí

2. Žalobce dne 13. 3. 2025 podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 18. 3. 2025 k ní žalobce poskytl údaje a zároveň byl téhož dne se žalobcem proveden pohovor. Žalobce mimo jiné uvedl, že je liberál a je proti současné vládě země původu a proti válce na Ukrajině. Nikdy nebyl členem politické strany nebo skupiny a ani politicky aktivní. Nebylo proti němu vedeno trestní stíhání, nebyl odsouzen za spáchání trestného činu. O udělení mezinárodní ochrany žádá kvůli válce na Ukrajině. Pokud se vrátí do země původu, bude povolán do armády. V případě odmítnutí bude potrestán. Odmítá se podílet na válečných zločinech země původu. Tyto důvody uváděl již v první žádosti. O mezinárodní ochranu nepožádal v roce 2017, kdy do ČR přicestoval, neboť měl po celou dobu povolení k pobytu za účelem studia. Poté, co byla zamítnuta žádost o jeho prodloužení, žalobce napadlo, že požádá o udělení mezinárodní ochrany. Tehdy již trvala válka a hrozilo nebezpečí, že bude povolán do armády a že za odmítnutí služby bude potrestán. Žalobce se chce rovněž vyhnout riziku, že bude potrestán za své politické názory. Obává se účastníků války, kteří se vrací v zemi původu zpět do svých domovů. Žalobce v 15 letech obdržel vojenský registrační průkaz a státní orgány o něm ví. Pokud se vrátí, budou o něj mít zájem. V zemi původu se zvyšuje kriminalita, jeho kamaráda zbyli, protože nešel bojovat na Ukrajinu. Hodně jeho kamarádů ví o jeho politických názorech, o nichž píše na sociálních sítích v chatu. Žalobce dostal vojenský registrační průkaz, je ve vojenské evidenci a probíhá skrytá mobilizace. V občanském průkazu má uvedeno, že je povinen sloužit. Jedná se o povinnost každého občana země původu, aby sloužil v armádě po dobu jednoho roku. Existovaly případy, že během povinné služby někoho poslali na Ukrajinu. Žalobce uvedl, že může doložit občanský průkaz, ale vojenský registrační průkaz u sebe nemá. Když byl naposledy v zemi původu, dokládal dokumenty o studiu na vojenský úřad. Dále žalobce popsal incident, kdy jeho kamaráda zbyli, protože nešel bojovat na Ukrajinu. Takových případů je podle něj hodně po celém Rusku. Žalobce má liberální politické názory, je pro svobodu slova a svobodu politických názorů. Je proti zabíjení těch, kdo nesouhlasí s vládou nebo kdo je z opozice. O jeho politických názorech ví hodně spolužáků a kamarádů a lidí v jeho domovském městě. Moc nepoužívá sociální sítě, jen komunikuje pomocí chatu. Během takové komunikace předkládá argumenty, aby přesvědčil svého oponenta. Na sociálních sítích má s kamarády skupinu, kde diskutují o všem možném. Své názory žalobce dále v online prostředí zveřejňuje tehdy, když hraje hry. Žalobce nenapadá jiná možnost, jak by mohl vyřešit své problémy. Chce zůstat v ČR, chce dostudovat školu, má tady byt, může tady normálně žít a existovat. Pokud by nedostal mezinárodní ochranu, do země původu se určitě nevrátí. Asi by odcestoval do Turecka nebo Thajska. V zemi původu neměl žádné konkrétní problémy s policií, se státními či bezpečnostními orgány nebo soudy. Rovněž tam neměl problémy kvůli své rase, národnosti, náboženství, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení. V zemi původu neměl jakékoliv jiné problémy. Uvedl, že sdělil všechny důvody, které ho vedly k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
3. Žalobce na podporu svých tvrzení v předcházejícím řízení předložil články v ruském jazyce z několika webových serverů týkající se vojáků účastnících se bojů na Ukrajině. K těmto článkům žalovaný uvedl, že nesvědčí o cíleném pronásledování žalobce ani o bezprostředně hrozícím nebezpečí vážné újmy v případě jeho návratu do země původu. Předloženému občanskému průkazu země původu žalovaný uvedl, že rovněž nesvědčí a jeho pronásledování ani nebezpečí vážné újmy.
4. Žalovaný při svém rozhodování vycházel dále z rozhodnutí o první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 4. 10. 2024 a následujících informací o zemi původu:
(i) Informace OAMP – Ruská federace – Návraty občanů Ruské federace do vlasti ze dne

5. 3. 2025; (ii) Informace OAMP – Ruská federace – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 15. 4. 2025.

5. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí předně odkázal na své rozhodnutí ze dne 4. 10. 2024. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 29. 10. 2024 a žalobce proti němu nepodal žalobu. Žalovaný uvedl, že v průběhu řízení o své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce za důvod žádosti označil snahu upravit si svůj pobyt na území ČR a vyhnout se návratu do země původu, neboť se obává odvodu do armády a účasti ve válce na Ukrajině. Nesouhlasí s aktuální vládou země původu a nepodporuje válku na Ukrajině. Žalovaný v rozhodnutí ze dne 4. 10. 2024 uvedl, že žalobce nebyl v zemi původu pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod, neboť nikdy nebyl členem žádné politické strany či skupiny ani se nijak v zemi původu politicky neangažoval. Dále konstatoval, že žalobce nebyl v zemi původu pronásledován z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti či příslušnosti k určité sociální skupině, přičemž žalobce vyloučil jakékoliv konkrétní problémy se státními orgány či bezpečnostními složkami země původu. Žalovaný v rozhodnutí ze dne 4. 10. 2024 dále dospěl k závěru o účelovosti podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, neboť žalobce žádost podal teprve po uplynutí platnosti dlouhodobého pobytu za účelem studia z důvodu opakovaných studijních neúspěchů a změn škol a po neúspěšné snaze o jeho opětovné prodloužení. Žalovaný v rozhodnutí ze dne 4. 10. 2024 uzavřel, že žalobci v případě návratu do země původu nehrozí pronásledování ani nebezpečí vážné újmy ve smyslu zákona o azylu.
6. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný po posouzení důvodů uvedených v řízení o opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany uzavřel, že žalobcem uváděné motivy pro podání opakované žádosti (obavy z povolání do armády a následně do války na Ukrajině a obavy z důvodu svých politických názorů) jsou totožné s důvody, které uváděl již v průběhu řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. To ostatně žalobce sám v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany výslovně potvrdil. Žalovaný se důvody uvedenými v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany již detailně zabýval v rámci řízení o první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, přičemž v rozhodnutí ze dne 4. 10. 2024 neshledal existenci důvodů pro udělení jakéhokoli typu mezinárodní ochrany. Žalobce v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl jakékoliv nové relevantní informace či skutečnosti, které by bylo potřeba opakovaně hodnotit či které by měly jakýkoliv vliv na rozhodnutí žalovaného. Z informací o zemi původu žalobce vyplývá, že v zemi původu nedošlo od doby meritorního posouzení první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tj. která by svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování nebo hrozbě vážné újmy.

Obsah žaloby

7. Podle žalobce se objevily nové skutečnosti a zjištění, které nebyly z jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání v řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Tyto nové údaje svědčí o tom, že by mu v případě návratu do země původu mohlo hrozit pronásledování nebo vážná újma. V první žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce vyjádřil své obavy z pronásledování či vážné újmy, a to z důvodu svého strachu z mobilizace a zapojení do bojů na Ukrajině. Jako důvod podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl také nesouhlas s aktuální vládou a obecně politickou situací v zemi původu. Žalobce se obává, že by v případě návratu mohl být pro své politické názory pronásledován státními orgány země původu.

8. Opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce z obdobných důvodů. Žalovaný se však měl věci zabývat meritorně, přičemž nevzal v potaz všechny relevantní skutečnosti týkající se žalobcovy konkrétní situace a obecně situace v zemi původu. Žalovaný tak nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, a neopatřil si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Napadené rozhodnutí proto nelze považovat za přesvědčivé, neboť žalovaný nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Žalovaný neprovedl důkazy, které jsou nezbytné ke zjištění stavu věci a odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné.
9. K závěru obsaženému v rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2024, že branná povinnost a povinná vojenská služba jsou základními povinnostmi pojíícími se ke státoobčanskému svazku a že vyhýbání se nástupu do vojenské služby či zběhnutí nejsou bez dalšího důvodem k udělení mezinárodní ochrany, žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“). Podle ní tyto závěry platí pouze tehdy, jedná-li se o vojenskou službu v armádě demokratického právního státu, která je v souladu s vnitrostátním i mezinárodním právem. Žalovaný měl podle žalobce posoudit, zda zapojení se do války na Ukrajině může znamenat podílení se na páčání specifických zločinů. Je zřejmé, že armáda země původu žalobce na ukrajinském území páčá válečné zločiny a zločiny proti lidskosti, přičemž toto jednání je přičitatelné zemi původu žalobce. K tomu žalobce odkázal na úpravu obsaženou v právu EU a judikaturu krajských soudů. Svůj nesouhlas s režimem země původu a agresí vůči Ukrajině žalobce objasnil během pohovoru, v jehož rámci uvedl, že se třikrát účastnil demonstrací pořádaných za účelem vyjádření podpory Ukrajině a odsouzení režimu země jeho původu. Šířil osvětu mezi osoby, se kterými vedl konverzace s cílem změnit jejich pohled na agresi země jeho původu na Ukrajině. Žalobce má za to, že odmítáním vojenské služby projevuje politický názor a eventuální potrestání za tento postoj je možné považovat za pronásledování. K závěru žalovaného, že mobilizace v současné době neprobíhá, žalobce namítl, že v zemi jeho původu se mobilizace neodehrává v zákonném rámci. Tato skutečnost vyplývá i z podkladů rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2024. V zemi původu žalobce probíhá nepředvídatelně rovněž doručování povolávacího rozkazu k výkonu vojenské služby. Žalobce dále uvedl, že v dubnu 2025 prezident země původu žalobce vyhlásil výnos zahajující jednu z nejrozsáhlejších sérií odvodů do armády země původu žalobce za poslední léta, a to ve snaze rozšířit její kapacity. Ačkoliv představitelé země původu žalobce odmítají nasazování branců do bojových operací na Ukrajině, ve skutečnosti k němu dochází. Branci jsou běžně donuceni k podepsání smluv, které následně vedou k jejich umístění na frontové linie. Že k vyslání branců do těchto oblastí může docházet i navzdory oficiálně vyjádřenému postoji země původu žalobce, dokládá rovněž Informace OAMP ze dne 21. 3. 2024, která byla podkladem rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2024. K možnosti absolvování náhradní civilní služby žalobce namítá, že úřady země jeho původu dosud nezavedli pro využití tohoto institutu spolehlivý postup a osoby odmítající vojenskou službu jsou nadále nuceně posíláni do bojů. Osoby odmítající vykonat vojenskou službu čelí trestním postihům nebo mučení. Žalobce má za to, že situace ohledně mobilizace a nebezpečí nasazení do bojů se v zemi jeho původu změnila natolik, že ji lze považovat za novou skutečnost. Ohlášení nové vlny odvodů je významnou skutečností, jejichž dopad je nutné řádně posoudit.
10. Žalobce dále namítl, že rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2024 o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany mu vůbec nebylo doručeno. Nikdy mu nebyla doručena výzva k převzetí tohoto rozhodnutí, a nikdy si je proto nepřevzal. O „zamítnutí první žádosti“ se dozvěděl až dne 12. 3. 2025, když si chtěl prodloužit platnost průkazu žadatele o udělení

mezinárodní ochrany. Následujícího dne se dostavil do přijímacího střediska, kde podal opakovanou žádost. Tímto pochybením žalovaného mu bylo znemožněno podat proti rozhodnutí ze dne 4. 10. 2024 žalobu. Žalovaný postupoval nezákonně, jestliže rozhodnutí ze dne 4. 10. 2024 označil za doručené. Žalobce se k převzetí rozhodnutí ze dne 4. 10. 2024 sice nedostavil, ale výzva mu nikdy nebyla doručena. Řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany nemělo být ukončeno a žalobce nemusel podávat opakovanou žádost. Žalobce se proto obrací na soud, aby přezkoumal rovněž tento postup žalovaného a aby v nyní projednávané věci přihlédl k tomu, že proti rozhodnutí ze dne 4. 10. 2024 nemohl podat žalobu. Tím byl zbaven práva na účinnou soudní ochranu ve smyslu čl. 36 Listiny základních práv a svobod (č. 2/1993 Sb.).

Obsah vyjádření k žalobě

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Popřel oprávněnost námitek žalobce, s nimiž nesouhlasí, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé z ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) nebo zákona o azylu. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu a napadené rozhodnutí. Během posouzení opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný vycházel mimo jiné z toho že dne 3. 1. 2024 podal žalobce první žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž žalovaný rozhodl rozhodnutím ze dne 4. 10. 2024, kterým žalobci nebyla udělena žádná z forem mezinárodní ochrany. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 29. 10. 2024. Žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobci v případě jeho návratu do země původu reálně hrozilo nebezpečí. Proti rozhodnutí ze dne 4. 10. 2024 žalobce nepodal žalobu. Žalovaný proto posuzoval, zda došlo k novým skutečnostem oproti těm, které žalobce uvedl v první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k jím uváděným důvodům, neboť žalobce neuvedl a ani se neobjevily žádné nové skutečnosti, které by bez zavinění žalobce nebyly předmětem zkoumání v předchozím řízení. Z judikatury NSS vyplývá, že v případě opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany se jedná o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté. Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví tak závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Dle žalovaného to však není případ žalobce.

Posouzení žaloby soudem

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť pro takový postup byly splněny podmínky § 51 odst. 1 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že rozhodl přímo o žalobě, soud již samostatně nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku.
13. Žaloba není důvodná.
14. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí správního orgánu ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

15. Podle § 32 odst. 9 věty první zákona o azylu při posuzování žaloby ve věci mezinárodní ochrany soud zohlední i nové důležité skutečnosti, které nastaly po vydání rozhodnutí ministerstva, jedná-li se o takové skutečnosti, které se vztahují k možnému pronásledování nebo k hrozbě vážné újmy; v tomto rozsahu není soud vázán žalobními body.
16. Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) vyžaduje, aby soudy přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu.
17. Podle rozsudku Soudního dvora EU (dále jen „SDEU“) ze dne 4. 10. 2018, *Ahmedbekova*, C-652/16, z čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice vyplývá, že je soud rozhodující o opravném prostředku v zásadě povinen posoudit důvody poskytnuté mezinárodní ochrany nebo skutkové okolnosti, které se sice týkají událostí nebo hrozeb, jež údajně nastaly před přijetím uvedeného zamítavého rozhodnutí, ba dokonce před podáním žádosti o mezinárodní ochranu, avšak uplatněny byly poprvé v řízení o opravném prostředku. Musí ale dát možnost posoudit tyto nové důvody či skutečnosti i rozhodujícímu orgánu. Nové důvody nebo skutečnosti nemusí posoudit, pouze pokud byly uplatněny v pozdní fázi řízení, nebyly dostatečně konkrétní, nebo okolnosti nejsou významné nebo dostatečně odlišné od okolností, k nimž již rozhodující orgán mohl přihlédnout.
18. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
19. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
20. Jde-li o rozsah možného přezkumu napadeného rozhodnutí soudem, lze odkázat na právní větu k rozsudku NSS ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011-74: *„Bylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřípustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uvádě[nými] žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.“* (dostupné v Systému ASPI; důraz přidán zdejším soudem).
21. Z tohoto důvodu se soud věcně nezabýval (a ani zabývat nemohl) žalobními námitkami směřujícími proti závěrům žalovaného obsaženým v rozhodnutí ze dne 4. 10. 2024, proti nimž zejména žaloba míří. Důvodnost takových námitek by totiž neměla na posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí žádný vliv. Takové žalobní body je proto bez dalšího třeba posoudit jako nedůvodné. V projednávané věci se soud mohl zabývat pouze těmi

žalobními body, které obsahují skutkové a právní důvody, pro něž žalobce považuje za nezákonné závěr o nepřipustnosti opakované žádosti a zastavení řízení o ní.

22. Žalobce obecně namítal, že v řízení byla porušena ustanovení § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4 a § 68 odst. 3 správního řádu. Tato obecná tvrzení však soud nepovažuje za samostatné žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. *„Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami“* (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedená obecná tvrzení žalobce nedostála, neboť jde pouze o citace a parafráze ustanovení správního řádu, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá. Soud se jimi proto samostatně nezabýval a rozhodnutí přezkoumal pouze v rozsahu řádných žalobních bodů.
23. Na tomto místě považuje soud dále za vhodné připomenout ustálenou judikaturu NSS týkající se opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu. *„Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“* (právní věta k rozsudku NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, dostupné v Systému ASPI). V tomto rozsudku NSS dále uvedl, že *„zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele“*. Obdobně rozšířený senát v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, č. 2642/2012 Sb. NSS, uvedl, že *„[s]právní orgán je povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Připustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřipustné žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví.“* Rozšířený senát dále dodal, že *„[o]důvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované*

žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“

24. V tomto ohledu je třeba připomenout rovněž způsob rozdělení břemene tvrzení a břemene důkazního mezi žadatele a žalovaného v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Dle judikatury NSS je primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany samotný žadatel. Ten musí uvést azylově relevantní důvody podřaditelné pod § 12 zákona o azylu či tvrdit hrozbu vážné újmy podle § 14a zákona o azylu. Z obsahu jeho žádosti se pak v následujících fázích vychází. *Břemeno tvrzení* tedy tíží pouze žadatele (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007-63). *Důkazní břemeno* je pak následně rozloženo mezi žadatele a žalovaného. Prokazovat jednotlivá fakta je povinen primárně žadatel, nicméně správní orgán je povinen k tvrzením uvedeným v řízení o mezinárodní ochraně zajistit maximální možné množství důkazů a obstarat dostatečně přesné, aktuální a důvěryhodné informace o zemi původu žadatele (srov. např. usnesení NSS ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013-38, či ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-48).
25. Pro účely rozhodnutí o přípustnosti žádosti o mezinárodní ochranu podléhá opakovaná (následná) žádost o mezinárodní ochranu nejprve předběžnému posouzení, zda se objevily nebo byly žadatelem předloženy nové skutečnosti nebo zjištění týkající se posouzení, zda lze žadatele uznat za osobu požívající mezinárodní ochrany (čl. 40 odst. 2 procedurální směrnice). V případě opakované žádosti tak § 11a odst. 1 zákona o azylu břemeno tvrzení žadatele modifikuje v tom smyslu, že ten musí zásadně *tvrdit nové skutečnosti*, které nebyly bez jeho zavinění předmětem zkoumání v předchozím pravomocně ukončeném řízení a které svědčí o tom, že by mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma. V opačném případě zákon o azylu předpokládá, že řízení o takové žádosti bude zastaveno.
26. Žalovaný na základě relevantních informací o zemi původu shledal, že tamní situace se oproti době, kdy byla posuzována žalobcova předchozí žádost, nezměnila. Žalobce přitom v tomto ohledu ani nic konkrétního v průběhu předcházejícího řízení netvrdil. Při poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 18. 3. 2025 naopak výslovně uvedl, že důvody žádosti uváděl už v první žádosti o udělení mezinárodní ochrany a jsou totožné.
27. Žalobce až v žalobě nově tvrdí skutečnosti týkající se nové vlny odvodů v zemi původu žalobce na jaře 2025. Soud přitom podle čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice musí posoudit důvody poskytnutí mezinárodní ochrany nebo relevantní skutkové okolnosti i tehdy, pokud by je žalobce uvedl až v žalobě, neboť v takovém případě by nebyly uplatněny *v pozdní fázi řízení* (srov. závěry rozsudku SDEU ve věci *Abmedbekova* citované v bodu 17 tohoto rozsudku). Touto námitkou se však soud nemohl zabývat, protože sice byla uplatněna v nikoliv pozdní fázi řízení, ale není dostatečně konkrétní ve vztahu k nezbytnosti udělení mezinárodní ochrany žalobci v jedné z jejích forem.
28. Na tomto místě však soud zdůrazňuje, že i v případě, že by k této námitce přihlédl a zároveň by byla skutková tvrzení stran ohlášení nové vlny odvodů na jaře 2025 pravdivá, nepředstavovalo by to důvod nezákonnosti napadeného rozhodnutí v rámci jeho přezkumu *ex nunc*.

29. Z rozsudku NSS ze dne 14. 8. 2014, č. j. 9 Azs 171/2014-31, plyne, že „aby mohla být nová skutečnost podkladem pro řízení o mezinárodní ochraně, musí mít z hlediska udělení mezinárodní ochrany určitou relevanci. Teprve v tom případě je nová skutečnost způsobilým podkladem pro nové řízení.“. Obdobně NSS (i s přihlédnutím k procedurální směrnici) konstatoval, že za nové skutečnosti nebo zjištění je nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by *prima facie* mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, či usnesení NSS ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 Azs 181/2018-45). Žalobce by tak mohl úspěšně zpochybnit závěr o nepřipustnosti opakované žádosti pouze tehdy, pokud by jím tvrzené skutečnosti *svědčily o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu* [§ 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu]. Muselo by se přitom jednat o takové skutečnosti, které *významně zvyšují pravděpodobnost uznání žadatele za osobu požívající mezinárodní ochrany* [čl. 40 odst. 3 procedurální směrnice]. To mimo jiné znamená, že by se změna musela týkat osobně žalobce. Tyto podmínky však podle soudu žalobcem tvrzené skutečnosti týkající se odvodů na jaře 2025 nesplňují. Obecné tvrzení o navýšení počtu branců se přímo netýká osobní situace žalobce a významně nezvyšuje pravděpodobnost, že mu bude udělena mezinárodní ochrana v některé ze svých forem. Z tohoto důvodu soud ani neprováděl ve vztahu ke skutečnostem týkajícím se odvodů na jaře 2025 dokazování. Tato námitka je nedůvodná.
30. Soud se pak v projednávané věci nemohl zabývat námitkami stran postupu žalovaného při doručování rozhodnutí ze dne 4. 10. 2024 (žalobce namítá pochybení při doručování výzvy k jeho převzetí). Součástí předloženého spisového materiálu je mimo jiné rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2024, jímž nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana v žádné z jejích forem. Toto rozhodnutí je opatřeno doložkou právní moci, které rozhodnutí nabylo dne 29. 10. 2024. Skutečnost, že o první žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany bylo pravomocně rozhodnuto [srov. § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu], tak má soud ve vztahu k charakteru žádosti, o níž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím (tj. opakované), za osvědčenou. Pro věcné posouzení uvedených námitek není v projednávané věci místo. Soud přitom nemá za to, že žalobce byl zkrácen na svém právu na přístup k soudu či právu na účinný právní prostředek ochrany.
31. Žalobce totiž tvrdí, že se s rozhodnutím ze dne 4. 10. 2024 seznámil dne 12. 3. 2025 při snaze prodloužit si platnost průkazu žadatele o mezinárodní ochranu. Pokud se domníval, že mu toto rozhodnutí nebylo před tímto datem nikdy řádně doručeno, měl proti němu podat žalobu k příslušnému krajskému soudu. Ten by se pak v rámci posuzování existence procesních předpokladů meritorního projednání žaloby zabýval rovněž otázkou její včasnosti. A právě v rámci tohoto posouzení by se mohl zabývat tím, zda žalobci byla řádně doručena výzva k převzetí rozhodnutí ze dne 4. 10. 2024 a zda toto rozhodnutí bylo žalobci řádně doručeno (k takovému postupu srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 30. 11. 2020, č. j. 45 Az 31/2019-72). Uplatňuje-li žalobce takové námitky až v žalobě proti rozhodnutí o opakované žádosti (tj. napadenému rozhodnutí), činí tak pozdě.
32. Jen pro úplnost pak soud dodává, že se nezabýval otázkou, zda doplnění žaloby doručené soudu dne 17. 7. 2025 nelze považovat za žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 10. 2024. Vzhledem k tomu, že žalobce tvrdí, že se s tímto rozhodnutím seznámil už dne 12. 3. 2025, byla by taková žaloba (podaná po více než 4 měsících) zjevně opožděná (srov. 32 odst. 1 zákona o azylu).

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

33. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.
34. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou činnost, pod niž spadá i obrana vlastních rozhodnutí v soudním řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 18. srpna 2025

JUDr. David Kryška v. r.
samosoudce